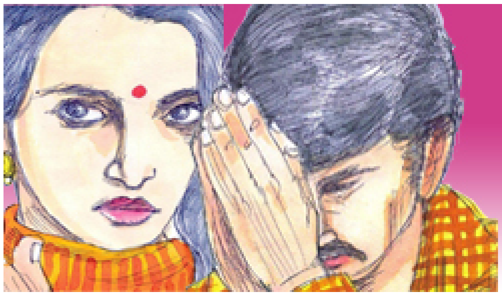

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

"తనూ! బ్యూటీషియన్ వచ్చినట్టుంది. నువ్వు కాసేపు బామ్మ దగ్గరే వుండు. నేను రెడీ అయివస్తాను" అని,

"బామ్మా! నీ గదంతా నీట్‌గా సర్దాను. మందులు టైంకి నేను వచ్చి యిస్తాను. ఈలోపే, ఎక్కడ పెట్టానబ్బా. అనుకుంటూ అలమరలన్నీ పీకి పెట్టకు" అన్నపూర్ణమ్మగారికి చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

స్వప్న తయారై వచ్చేలోపల, అన్నపూర్ణమ్మగారు కూడా తేలికగా వుండే గద్వాల్ చీరకట్టి మామూలు కళ్ళజోడు తీసి, బంగారం ఫ్రేం వున్న కళ్ళజోడు పెట్టి తయారయ్యింది.

అనుకున్నట్టుగానే, ఏడుగంటలకల్లా తనీష్ వచ్చాడు. తెల్లగా, పొడుగ్గా చూడడానికి అందంగా వున్నాడు. పాలిష్డ్‌గా, చాలా నీట్‌గా కూడా వున్నాడు. బ్లాక్ కలర్ బ్లేజర్, చేతికి పెట్టుకున్న బ్రాండెడ్ వాచ్ చూస్తుంటే, ఫార్మల్ మీటింగ్‌కి బాగా ప్రిపేరయి వచ్చాడనిపించింది.

"బావున్నాడు" స్వప్న చెయ్యిగిల్లి చెప్పాను.

"జెల్‌తో క్రాఫుని బాగా సెట్ చేశాడు. పర్ఫెక్ట్ జెంటిల్‌మాన్ లుక్స్ వున్నాయి" అన్నాను నవ్వుతూ.

అతను బామ్మగారిని చూస్తూనే, వంగి కాళ్ళకు దణ్ణం పెట్టాడు. అక్కడే, సగం మార్కులు కొట్టేశాడు.

మాధవన్నయ్య, స్వప్న వాళ్ళ నాన్న శ్రీనివాసరావుగారూ, తనీష్‌ని దాదాపుగా రౌండప్ చేశారు.

ప్రశ్నలతో అతన్ని అంచనా వేయడానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు.

స్వప్న, తనీష్ పక్కనే కొద్దిగా ఎడంగా, అదే సోఫాలో కూర్చుని వుంది. బంగారు రంగు పూవులూ, తీగెలూ ఉన్న లేత నారింజ రంగు గాఘ్రాలో మెరిసిపోతూ వుంది. ఆ మెరుపు ప్రత్యేకంగా చేసుకున్న అలంకరణవల్లో, నగల వల్లోకాదు. ఆగకుండా మొహం మీద పూస్తున్న నవ్వుల పువ్వుల వల్ల. నాతో మాట్లాడుతున్నట్టే వున్నా, మధ్య మధ్యలో ఓరకంట తనీష్‌ని చూస్తూ, అతని యిబ్బందిని చూసి ముసి ముసిగా నవ్వుతూ వుంది.

స్వప్న ఎప్పుడూ సంతోషంగానే వుంటుంది. కానీ, యింత సంతోషంగా ఉండడం మాత్రం యిదే మొదటిసారి నేను చూడడం.

స్వప్నే కాదు. యింట్లో అందరూ సంతోషంగా కనిపించారు నా కళ్ళకి. కాస్సేపు, కబుర్లు అయ్యాక డిన్నర్‌కి లేచారంతా. భోజనానికి కూర్చోబోతుండగా, "స్వప్నా! సందీప్ ఒక్కడే ఆఫీస్ రూంలో ఉన్నాడు. అతన్ని కూడా భోజనానికి పిలువు" స్వప్న వైపు చూసి చెప్పాడు మాధవన్నయ్య.

"సందీప్"

ఆ పేరు వినగానే, ఒక్కసారిగా మెదడులో న్యూరాన్లన్నీ వెలిగాయి నాకు. "నువ్వు కూర్చో. నేను పిలుచుకుని వస్తాను" స్వప్నని ఆపి నేను లేచాను.

మాధవన్నయ్య వాళ్ళ ఆఫీసు రూంకి యింటివైపు నుంచి ఒక తలుపు వుంది. తనీష్ వస్తున్నాడన్న హడావుడిగా తలుపు సరిగ్గా వేసినట్టులేదు. కొద్దిగా వారగా తెరిచేవుంది.

నేను కావాలనే, హడావుడిగా గలగలలాడుతూ వెళ్ళకుండా, నెమ్మదిగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ వెళ్ళాను.

చిన్నగా తలుపుని తోసి, తల మాత్రం లోపలికి దూర్చాను.

ఎదురుగా వున్న గోడకి, కాస్త అవతలగా ఖాళీగా వున్న ఓ రివాల్వింగ్ ఛెయిర్, దానిముందు ఒక బల్ల కనిపించాయి.

కళ్ళని పక్కకి తిప్పుతూనే, పొడుగాటి బ్లాక్ కలర్ లెదర్ సోఫాలో, ఒళ్ళో లాప్‌టాప్ పెట్టుకుని కనిపించాడు సందీప్.

వెంటనే నా కళ్ళు అతన్ని కిందనుంచి పైకి స్కాన్ చేసేశాయి. అంచులు చిరిగిపోయి వున్న జీన్స్ పాంటు, నేలని బిగబట్టి వున్న పెద్ద పాదాలు, అలసిపోయిన మొహం. కానీ కళ్ళు మాత్రం చురుగ్గా, దీక్షగా పనిచేస్తున్నట్టు కనిపించాయి.

"అన్నీ ఫర్వాలేదు. కానీ ఆ మొహం మాత్రం ఎప్పుడూ సీరియస్‌గా వుంటుందెందుకో" పైకే గొణిగాను.

అతను చటుక్కున తలెత్తి నా మొహంలోకి చూశాడు.

అతన్నే ఆసక్తిగా గమనిస్తున్నట్టున్న నా పెద్ద పెద్ద కళ్ళు. తొంగి చూస్తున్నట్టున్న నా మొహం.

గడియ పట్టుకుని వేలాడుతూ విచిత్రంగా వున్న నా బాడీపోశ్చర్. అన్నీ గుర్తుకువచ్చి తక్కున నిటారుగా నిలబడ్డాను. నెమ్మదిగా, గొంతు సవరించుకుని, సందీప్ దగ్గరికి వెళ్ళి నిలబడ్డాను. పైకి మనిషిని బాగానే కనిపిస్తున్నా. లోపల మైండులో మాత్రం ఒకటే కంగారుగా వుంది నాకు.

"తనూ. బీ కేర్‌ఫుల్. నో నెర్వస్ టాక్. సరిగ్గా మాట్లాడు. సరేనా?" అంతరాత్మ లోపల్నుంచి హెచ్చరించింది. "సరే" దానికి జవాబుగా నేను పైకే అరిచాను. అతను నావైపోసారి విచిత్రంగా చూసి మళ్ళీ లాప్‌టాప్‌లోకి తలదూర్చబోతుంటే,

"ఆగు నిన్ను భోజనానికి పిలుస్తున్నారు" తక్కున చెప్పాను.

అతను ఆశ్చర్యంగా చూశాడు.

"నన్నేనా?"

"అవును" చెప్పాన్నేను.

"చాలా లేటయినట్టుంది. నేను వెళతాను" లాప్‌టాప్ మూసేసి లేచి నిలబడుతూ అన్నాడు.

"హలో ! మరి నేనెందుకు వచ్చాననుకుంటున్నావు?" అడిగాను బింకంగా. అతను నిర్లక్ష్యంగా చూశాడు.

"ఇప్పుడు నువ్వు రానంటే, మాధవన్నయ్య వచ్చి నిన్ను బతిమాలాలి. కాబోయే అల్లుడికన్నా నీకు ఎక్కువ యింపార్టెన్స్ యిచ్చినట్టు కనిపించాలి. నీ ఐడెంటిటీ కోసం యింత డ్రామా అవసరమా?" అన్నాను అతనివైపు చూస్తూ.

అతను నా వంక కోపంగా చూశాడు.

"ఛ! అనవసరంగా పిచ్చివాగుడు వాగేశావు" అంతరాత్మ లోపల్నుంచి గిల్లింది.

"పద! అందరూ వెయిట్ చేస్తున్నారు" అంటూ నాలుగడుగులు వేసి వెనక్కి తిరిగాను.

"అతను విచిత్రంగా చూస్తున్నాడు. నెర్వస్‌గా ఉన్నానని తెలిసిపోతుందా?" నాలో నేనే అనుకున్నాను.

"ఏమన్నా అన్నావా?" ఈసారి అతను అడిగాడు.

"నేనా?" లేదే ఇంకా బతిమాలాలా? రావచ్చుగా"

''అవును. నువ్వు పక్కకి జరిగితే వెళ్ళొచ్చు'' అన్నాడు కనుబొమలతో డోర్‌ని చూపిస్తూ. అప్పుడు చూసుకున్నాను నేను సరిగ్గా తలుపుకి అడ్డంగా అతనివైపుకి తిరిగి నిలబడివున్నాను.

''ఓకే. లెట్స్‌గో'' అంటూ డోర్ హేండిల్ పట్టుకుని తోశాను.

ఎంతకీ తలుపు తెరుచుకోలేదు. అతను ముందుకి వంగి తలుపు తీసే ప్రయత్నం చేశాడు. నాకు అర్థమై, నా చేయి వెనక్కి తీసుకునేలోపే, యిద్దరి చేతివేళ్ళూ కలుసుకున్నాయి.

''సారీ'' గబుక్కున నా చేయి వెనక్కి లాక్కున్నాను.

''ఇది యిలా లాగాలి'' తలుపుని లోపలివైపుకి తీస్తూ అన్నాడు. కంగారులో నేను వేరే వైపుకి లాగుతున్నానని అర్థమైంది అప్పటికి. నేను వెళ్ళేదాకా డోర్ పట్టుకుని నా వెనకాలే వచ్చాడు సందీప్.

మేం వెళ్ళేసరికే అంతా భోజనాలు మొదలు పెడుతున్నారు. డైనింగ్ టేబుల్ దగ్గర రెండు కుర్చీలు మాత్రమే ఖాళీగా వున్నాయి. మాకోసం అదీ.. పక్కపక్కనే.

''పప్పు, ఆవకాయ, రసం, పెరుగు వడలు, బటర్ నాన్స్, పన్నీర్..''

''వావ్! ఆంటీ భలే ఎరేంజ్ చేశారు'' ఉత్సాహంగా అంటూ కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

''నాన్స్ మన వనజేనా చేసింది? మౌత్ మెల్టింగ్'' ఓ ముక్క తుంచి నోట్లో పెట్టుకుంటూనే అన్నాను.

నేనిలా అంటుండగానే నా చేతిమీద ఏదో పాకినట్టు అనిపించింది. నేను కెవ్వున అరిచేలోపు నా చేతిని గట్టిగా పట్టుకున్నాడు సందీప్.

''వాళ్ళకి మాట్లాడుకోవడానికి వుంది కొద్ది సమయమే. వాళ్ళకి ఛాన్సు యివ్వు'' సందీప్ నా చెవి దగ్గరకి వంగి చెప్పాడు.

నిజమే నాకు తట్టలేదు.

ఇందాక పాకిన పురుగు ఈయనగారి చేతివేళ్ళేనన్నమాట అనుకుని నవ్వుకుంటూ ప్లేటు కెలుకుతూ కూర్చున్నాను.

మాధవన్నయ్య, శ్రీనివాసరావుగారూ క్యాజువల్‌గా మాట్లాడుతున్నట్టే, తనీష్ వద్దనుండి యిన్ఫర్మేషన్ రాబడుతున్నారు.

స్వప్న తింటున్నట్టు నటిస్తూ ఉందంతే.

ధ్యాసంతా వాళ్ళ సంభాషణల మీదే వున్నట్టు మొహం చూస్తేనే చెప్పేయొచ్చు.

నేను ఓరకంట సందీప్ వైపు చూశాను.

అతని మొహం చూస్తే, సంతోషంగా ఉన్నట్టు కానీ, యిబ్బంది పడుతున్నట్టు కానీ అనిపించలేదు. అలాగే నాతో మాట్లాడేటప్పుడు కనిపించే చిరాకూ, అసహనం కూడా లేదు.

భోజనాలయ్యాక స్వప్న వాళ్ళ నాన్నగారూ, మాధవన్నయ్య తనీష్‌ని తీసుకుని మేడమీదకి వెళ్ళారు.

''ఇప్పుడు అంకుల్ రెండు పెగ్గులు తీసుకుంటూ, తనీష్‌తో స్పెషల్‌గా మాట్లాడతారు''కదూ స్వప్న కేసి కన్నుగీటుతూ అన్నాను.

అప్పుడే, సందీప్ ఆఫీస్ రూం వైపుకి మెళుతూ కనిపించాడు.

''ఒక్క నిముషం యిప్పుడే వస్తాను'' అంటూ డిసర్ట్ ట్రే తీసుకుని అతని వెనకాలే వెళ్ళాను.

''అప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నావా?'' అంటూ అతనికి ఎదురుగా వెళ్ళి నిలబడ్డాను.

''అసలేంటి నీ ప్రాబ్లం?'' ఈసారి అతని చిరాకు మాటల్లో కనిపించింది.

"నిన్ను నేను మర్యాదగా భోజనానికి పిలుచుకు వెళ్ళాను. నువ్వు కనీసం మాట వరసకైనా, యింత రాత్రప్పుడు ఒంటరిగా ఎలా వెళతావు? అని అడగలేదు"

బైట ఎంత చీకటిగా వుందో అతనికి అర్థం కావాలన్నట్టుగా కళ్ళు పెద్దవి చేసి మరీ, కిటికీలో నుంచి తొంగి చూశాను.

"నాకు టూ వీలర్ లేదు. టూ మంత్స్ బాకీ మూడోసారి యాక్సిడెంట్ చేశానని, అమ్మ దాన్ని యినప సామాన్లవాడికి అమ్మేసింది. కారు తీసుకుని రాలేదు. ఈ టైంలో ఎవర్ని దించమని అడుగుతాను? తనీష్‌తో బిజీగా వున్నారంతా" పోస్లే ఒక్కదాన్నే ఆటోలో వెళ్ళిపోతాను.

"అదృష్టం బావుంటే, యిల్లు చేరతాను" అన్నాను డ్రామా క్వీన్‌లాగా.

"సరే.. పద" అన్నాడతను పొడిగా.

"ఉండు. ఈ ఇంగ్లీష్ ట్రైఫిల్ తినేసి వెళదాం" అన్నాను ఉత్సాహంగా ట్రేని ఎత్తి చూపిస్తూ.

"సరే. త్వరగా తినేసిరా" అన్నాడతను విసుగ్గా.

"ఇది మా యిల్లు కాదు. ఇవి మా యింటి వంటకాలు కానేకావు. కాబట్టి, నువ్వు ఎక్స్‌ట్రా చిరాగ్గా ఉండక్కర్లేదు. తినొచ్చు." అంటూ ట్రైఫిల్ బౌల్‌ని అతని చేతిలో పెట్టాను.

నిజానికి, ఆ మాట అంటున్నప్పుడు నాకే బాధేసింది. సందీప్ మాధవన్నయ్య దగ్గర పనిచేస్తున్నాడు. అతన్ని వాళ్ళింట్లో అందరూ అతన్ని గౌరవంగా చూస్తారు.

కానీ, సందీప్ వాళ్ళ నాన్న మా యింట్లో చేతులు కట్టుకుని నిలబడతాడు.

ఇక అతనికి మా మీద గౌరవం ఎలా వుంటుంది? అతనేమనుకున్నాడో నాకు తెలియదు. కానీ, నేనిచ్చిన బౌల్‌ని మాట్లాడకుండా అందుకున్నాడు.

నా ముందు నిలబడడానికి, యిబ్బంది పడుతున్నట్టుగా, బాల్కనీలోకి నడిచాడు.

అతన్ని యిబ్బంది పెట్టడమే నా ధ్యేయంగా నేనూ అతని వెనకాలే వెళ్ళాను.

బాల్కనీలో వరుసగా క్రోటన్ మొక్కల కుండీలు పెట్టివున్నాయి. నా దుపట్టాని వాటికి తగలకుండా తప్పిస్తూ వెళ్ళి అతని పక్కనే రైలింగ్‌ని ఆనుకుని నిలబడ్డాను.

ఎండాకాలం పోయి, యింకా వానలు మొదలుకావడానికి మధ్యగా ఉన్న రోజులేమో, వాతావరణం చల్లగా, హాయిగా వుంది.

"ఇవాళ వెదర్ చాలా బావుంది కదూ" నిర్మలంగా వున్న ఆకాశంవైపు చూస్తూ అతనితో మాట కలిపాను.

అతను మాట్లాడలేదు.

బౌల్‌లోని తెల్లని విప్పింగ్ క్రీంని, ఎర్రటి స్ట్రాబెర్రీస్‌తో కలిపేపనిలో బిజీగా వున్నాడు. గబగబా తినేస్తే, "త్వరగా యింటికెళ్ళిపోవచ్చు" అన్నట్టుంది అతని వాలకం.

"రోజూ ఈ టైందాకా వర్క్ చేస్తావా?" అడిగాను.

"పనిని బట్టి" క్లుప్తంగా వచ్చింది జవాబు.

"ఇంకా, క్రికెట్ బెట్టింగ్‌లు కడుతున్నావా?"

అతను చివాలున తలెత్తి నా వైపు చురుగ్గా చూశాడు.

"అవును ఆ లాప్ టాప్ కూడా ఆ డబ్బులతో కొన్నదే నీకేమైనా అభ్యంతరమా?" కోపంగా అన్నాడు.

"తనూ! ఒక గంట క్రితం అతనితో మాట్లాడాలంటేనే తడబడిపోయావు. ఇప్పుడు చూడు. ఎంత ఓవర్‌గా మాట్లాడుతున్నావ్"

అంతరాత్మ చెవిలో దూరి అరిచింది.

"సరే..సరే" దానికి జవాబు చెప్పి, సందీప్ వైపుకి తిరిగాను.

"అంటే ఒకసారి మీ నాన్న నువ్వు బెట్టింగులు కడతున్నావని బాగా తిట్టినట్టున్నారు. ఇంకా ఓ పూట జైల్లో కూడా వుండి వచ్చావని గుర్తు. ఆ దెబ్బతో అన్నా మానేశావేమో అని అడిగాను"

సందీప్ వెంటనే, చేతిలోని బౌల్ బల్లమీద పడేసి, లాప్ టాప్ తీసుకుని గబగబా కదిలాడు.

"కోపం వచ్చినట్టుంది గురువుగారికి" అనుకుంటూ

"సందీప్! వస్తున్నా! ఆగు" అంటూ చేతిలోని బౌల్‌ని ఉన్నచోటే కిందపెట్టేసి, అతని వెంట పరుగుతీశాను.

"ఓ.కే అయామ్ సారీ. పద వెళదాం" సందీప్ ఎదురుగా నిలబడుతూ అన్నాను.

అతను మాట్లాడకుండా వెళ్ళి, బైక్ స్టార్ట్ చేశాడు.

నేను గబుక్కున ఎక్కి కూర్చున్నాను.

"స్పేర్ హెల్మెట్ లేదా?"

నేను అడుగుతూనే అతను ఠక్కున తీసి యిచ్చాడు.

"అలవాటుగా ఎవర్నో బైక్ ఎక్కించుకుని తిప్పుతున్నాడన్నమాట" నవ్వొచ్చింది నాకు.

"ఆగు" బైక్ కాస్త దూరం వెళ్ళగానే సందీప్ భుజం మీద గిచ్చాను. అతను బండి పక్కకి ఆపి, వెనక్కి తిరిగాడు.

"నీకు వినిపించదేమోనని గిచ్చానంతే. నాకిక్కడ ఓ చిన్న పని వుంది. ఫైవ్ మినిట్స్ వెయిట్ చెయ్యి. ప్లీజ్" హెల్మెట్ తీస్తూ చెప్పి, ఎదురుగా వున్న ప్రొవిజన్స్ స్టోర్ వైపుకి పరుగు తీశాను.

ఓ పదినిమిషాల తర్వాత, సంచి నిండుగా చాక్లెట్లు, బిస్కెట్లు, వేరుశెనగ ఉండలు వేసుకుని వచ్చాను.

"అయ్యిందా?" బైక్ స్టార్ట్ చెయ్యబోతూ అడిగాడు.

"ఆ!ఁ మా అమ్మ ఓ కొత్త యోగా టీచర్‌ని పెట్టింది. మరీ పొద్దున్నే వచ్చేస్తుంది. నాకేమో నిద్రలేస్తూనే ఆకలేస్తుంది.

ఆ యోగా అయ్యేలోపు నీరసం వస్తుంది. ఇవి నా రూంలో అమ్మకి తెలియకుండా దాచేస్తా. చిత్ర వచ్చేలోపు కొంచెం 'పేట్ కీ పూజ' అయిపోతుంది.

"ఇంతకీ చిత్ర అంటే ఎవరో తెలియదు కదూ. నా యోగా టీచర్ పేరు చిత్ర. నీలాగే చాలా సీరియస్. అస్సలు నవ్వదు" గడగడగా చెప్పుకుపోతున్నాను.

అతను తదేకంగా నా మొహంలోకే చూస్తూ వున్నాడు. ఉన్నట్టుండి నాకో విషయం గుర్తుకొచ్చింది.

"చిత్ర అంటే మీ చుట్టాలమ్మాయి కదూ. నేను పదోక్లాసులో ఉన్నప్పుడు వాళ్ళు ఈ వూరికి వచ్చారేమో కదా" నేను చేసిన పొరబాటు అర్థమైంది.

"ఆ అమ్మాయి మంచిదే మరీ పొద్దున్నే వచ్చి నిద్రలేపుతుందని అలా అన్నానంతే. సారీ..సారీ" కంగారుగా చెప్పి, బైకెక్కి కూర్చున్నాను. కాసేపటికి, బైక్‌ని మా యింటి ముందు ఆపాడు.

"థాంక్యూ" దిగుతూనే చెప్పాను.

"ఫర్వాలేదు" చెప్పి బైక్ స్టార్ట్ చెయ్యబోయాడు.

అయినా, అక్కడ్నుంచి కదల్లేదు నేను. తెల్లని దుప్పటా కింద చేతివేళ్ళని నులుముకుంటూ అలాగే నిలబడిపోయాను.

"ఇంకేంటి?" అతను నావైపు తిరుగుతూ అడిగాడు.

"ఒక విషయం అడుగుతాను. నిజం చెప్తావా?" అతని మొహంలోకి చూసే ధైర్యం లేక కళ్ళు కిందకి వాల్చేస్తూ అడిగాను.

"ఏంటి?"

నేను ఒక్క క్షణం ఆగాను. ఒక్కసారిగా చుట్టూ నిశ్శబ్దం ఆవరించినట్టనిపించింది నాకు. రోడ్డు మీద జనాలెవ్వరూ లేరు.

అతను నేనేం చెబుతానా? అని నా మొహంలోకే చూస్తున్నాడు.

నా గుండె చప్పుడు నాకే వినిపిస్తూ వుంది. సూటిగా అతనివైపు చూసి అడగలేకపోయాను.

"సారీ. ఏం అడగాలనుకున్నానో మర్చిపోయాను" అన్నాను తడబడిపోతూ. అతను నావైపు అదోలా చూసి, బైక్ స్టార్ట్ చేసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

అతను వెళ్ళిపోగానే, మనసంతా స్తబ్దుగా అయిపోయింది. ఇంకొంచెంసేపు అతనితో గడిపితే బావుండనిపించింది. "నేను సందీప్‌ని యిష్టపడుతున్నానా?"

అవుననే చెప్పింది మనసు.

హాండ్‌బాగ్‌లో నుంచి, స్పేర్ తాళం తీస్తుండగా లోపలనుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

"అచ్చా! కోయీ బాత్ నహీ!

మై రఖతీ హూ" హిందీలో అమ్మ ఫోన్‌లో మాట్లాడుతూ వుంది. ఆ ఫోన్ గుజరాత్ నుంచి అని అర్థమైంది నాకు. ఎందుకంటే మా నాన్న గుజరాతీ. బహుశా నాన్న తాలూకు చుట్టాలెవరన్నా ఫోన్ చేసి వుంటారు. మా నాన్నని నేనెప్పుడూ చూడలేదు. నాకు ఊహ తెలియకముందే నాన్న ఈ లోక వదిలి వెళ్ళిపోయాడు. కనీసం ఫోటోలో కూడా ఆయన మొహం నేను ఎరగను.

టి.వి సీరియల్స్‌లో చూపించినట్టు, నాకు కూడా గుజరాత్‌లో ఓ దాదా, దాదీ, ఓ పెద్ద ఫ్యామిలీ వుందేమో నాకు తెలియదు. నేనెప్పుడూ గుజరాత్ కి వెళ్ళలేదు సరికదా, ఆ భాష మాట్లాడేవాళ్ళు మా యింటికి రావడం కూడా చూడలేదు. ఎప్పుడన్నా, ఓసారి యిలాంటి ఫోన్ మాత్రం వస్తుంది. అమ్మ రెండు నిమిషాలు మాట్లాడి పెట్టేస్తుంది.

చిన్నప్పుడు, నాకు కూడా నాన్న, బామ్మ తాతయ్యలాంటి వాళ్ళు ఉన్నారా? అన్న సందేహాలే రాలేదు.

ఆ సందేహం వచ్చే వయసుకి ఒక్కసారన్నా వాళ్ళు మనకోసం రాలేదంటే వాళ్ళు మనకి లేనట్టే" అన్న తెలివి వచ్చింది.

"కానీ యివన్నీ ఆలోచించి కూడా ప్రయోజనం లేదు" నిట్టూర్చి, తలుపు తీశాను.

లోపలికి వచ్చేసరికి, చేతిలో సెల్‌ఫోన్‌తో సోఫాలో కూర్చుని కనిపించింది అమ్మ.

"నీకు ఫోన్ చేద్దామనే చూస్తున్నాను. చాలా లేటయ్యింది. ఎవరు డ్రాప్ చేశారు?" అడిగింది నన్ను చూస్తూనే.

"సందీప్ బైక్ మీద డ్రాప్ చేశాడు" చెప్పాను.

సందీప్ పేరు చెప్పినప్పుడు అమ్మ మొహంలో ఎటువంటి రియాక్షనూ లేదు. ఎన్ని రూల్స్ అండ్ రెగ్యులేషన్స్ వున్నా, అంతే నమ్మకం కూడా వుంది అమ్మకి నా మీద.

ఇప్పటివరకు నేను అమ్మకి అబద్ధం చెప్పలేదు.

నేను అమ్మ దగ్గర ఏ విషయమూ దాచనని అమ్మకి కూడా తెలుసు.

"షాపింగుకి వెళ్ళాలి. లంచ్ చేసి రెడీగా వుండు" స్వప్న ఫోన్ చేసింది. గబగబా రాజ్యంగారు చేసిన సాంబారుతో, రెండు ముద్దలు నోట్లో కుక్కుకుని ఆదరాబాదరాగా రెడీ అయ్యి, స్వప్న కోసం వెయిట్ చేస్తూ కూర్చున్నాను.

స్వప్న ఎంతకీ రాలేదు.

ఎప్పుడనగా ఫోన్ చేసిన మనిషి? ఇప్పటివరకూ పత్తాలేదు. గేటు బైటకి వచ్చి అసహనంగా అటూ, యిటూ తిరుగుతూ వున్నాను.

ఇంతలో వెనకనుంచి ఏదో వచ్చి నా ఎడమకాలి మడమమీద 'ఠప్' మని తగిలింది. కాలిలో నరం జివ్వుమంది.

"అబ్బా!" కాలు పైకి ఎత్తివేస్తూ వెనక్కి తిరిగి చూశాను.

ఎర్రటి క్రికెట్ బాల్. కాస్తదూరంలో పడివుంది.

ఇంతలో ఒకతను పరిగెత్తుతూ నా వైపుకి వచ్చాడు.

"హే! తన్మయీ" చూస్తూనే గుర్తుపట్టి పిలిచాడు నన్ను.

"వెంకట్" అతని గొంతు వినగానే నేనూ గుర్తుపట్టాను.

"ఎలా వున్నావ్?" చాలా సంవత్సరాలైంది నిన్ను చూసి" అంటూ వంగి బాల్‌ని అందుకోబోయాడు.

అతనికంటే ముందే, నేను చటుక్కున వంగి, ఆ బాల్‌ని అందుకున్నాను.

"దీన్ని మాత్రం యివ్వను" అన్నాను చేత్తో బాలుని వెనక్కి దాచేస్తూ.

"అన్నా! త్వరగా బాల్ తీసుకురా" అంటూ వెనుకనుంచి పిల్లలు అరుస్తూ వున్నారు.

"నీకు దెబ్బతగిలినట్టుంది కదా! అయామ్ సారీ" అన్నాడు నన్ను కూల్ చేయడానికి ప్రయత్నిస్తూ.

"అలా రా దారికి" అంటూ బాల్‌ని యిచ్చేయబోతున్నదాన్నల్లా వెనుకనుంచి సందీప్ రావడం చూసి ఆగాను.

చెమటకి తడిసి ఒంటికి అంటుకున్న టీషర్ట్ కాలర్‌ని పైకి ఎగరేస్తూ పరుగులాంటి నడకతో వస్తూ వున్నాడు.

ఎదురెండకి అతని కళ్ళు చిన్నవిగా అయిపోయాయి. మెడ కండరాల మీదనుంచి ధార కట్టిన స్వేదాన్ని చేత్తో రుద్దుకుంటూ మా దగ్గరికి వచ్చి ఆగాడు.

ఒక్క క్షణం ధృఢంగా ఉన్న అతని చేతులమీద, పొడవాటి అతని చేతివేళ్ళ మీద నా చూపులు ఆగాయి.

"ఏంటి యిష్యూ. బాలు ఏది?" అడిగాడతను ఆయాసపడుతూ.

నేను కావాలనే, నా చేతిలో బాల్‌ని అతనికి కనిపించేలా పైకి ఎగరేసి పట్టుకున్నాను.

"ఈ బాల్‌తో ఎవరి తలైనా పగలకొడితే ఎక్కువ డబ్బులు యిస్తామన్నారా?" అన్నాను సందీప్ వైపుకి చూస్తూ వెటకారంగా.

సందీప్ నా వైపు కోపంగా చూసి ఏదో అనబోతూ వుంటే వెంకట్ ఆపాడు.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments